

שקר ויחזמו אותנו מקבלים לחנונו חיוז מיתה שנתחייב ע"י וע"מ לחנונו מעידים, דודאי הוי קבלת התראה ככה"ג.

עכ"פ ברור הוא מהאי סוגיא דסנהדרין דף פ"א דלריך קבלת התראה גם במלקות וכנ"ל, ולפ"י לע"ק דברי הרשב"א המוצא בש"י י"ד סי' רל"ב ס"ק כ"ז וז"ל: דה"ה בהתרו בו ולא חששו לומר להם ששעת התראה ואכל, וכ"ש כשאמר אעפ"כ אינו נאמן ע"כ, הרי משמע מדבריו דא"ל שיקבל עליו את ההתראה. ועיין ג"כ ברמב"ם ה' שבעות פ"ב ה"ב מ"ש וז"ל: אינו לוקה עד שיודה בפני עדים קודם שיאכל שעל אכילה נשבע או שקבל עליו התראה ולא טען שטעה צעת ההתראה וכו', הרי משמע דל"ב קבלת התראה דוקא ולע"ק ויש ליישב ודו"ק כי קלרתי.

ז) ולכאורה אפשר להקשות לפ"ד הנוצ"י ז"ל דעיקר הטעם דסגי במנאפים כדרך המנאפים לחייבי מיתות ומלקות הוא משום קבלת ההתראה, א"כ למה קאמר שמואל שם בצ"מ דף ע"א ע"א דבכלאים עד שיכניס דוקא, והא גם הסם מתרין אותו ומקבל התראה א"כ ל"ל כולי האי. חכן באמת לק"מ דשאני כלאים כיון דלא איתרבי צוה העררה לאיסור, א"כ הא עדיין לא התחיל כלל בעצירה קודם שיכניס ול"ש לדון צוה חזקת אורה זו אף שקיבל התראה. ואולי יתווסף ג"כ עפ"י משה"ק בנוצ"י שם לשיטת הבה"ג הנ"ל, א"כ למה לא מחלק שמואל גם במנאפים גופייהו בין חיוז העונש לאיסור על צעלה, דצוה צעין דוקא כמב"ש עיי"ש שדחק. ולהנ"ל י"ל דשמואל דינא קמ"ל דצוה צעין דוקא עד שיכניס מן הדין ולא סגי בהערה, ועיקר האיסור הוא רק אח"כ, ונ"מ נמי לענין התראה דלריך שיתרו אותו ששעת העצירה, ול"ד לענין לאסור אשה לצעלה דהוא אינו חלל משום חסרון ידיעה שלנו ונאמנת להכחיש ודו"ק כי קלרתי.

אמנם ע"ד החידוד נראה די"ל צוה דאולי גם הבה"ג יודה דלשמואל לשיטתו סגי בדרך המנאפים גם לאוסרה על צעלה, ורק לדין הוא דמחלק הבה"ג בין עונש מיתה ומלקות לבין לאוסרה על צעלה, לפמ"ש הב"ש אה"ע סי' ק' ס"ק ג' לחלוק על הע"ז שם וס"ל לדינא דהא דקיי"ל העררה זו הכנסת עטרה היינו כל העטרה, וכ"כ גם בנוצ"י מ"ת אה"ע סי' כ"ג צאורך, א"כ הא שפיר י"ל דשמואל לשיטתו ביצמות ד' ג"ה ע"ב דהערה זו נשיקה, לכן לדידי אפשר דסגי ג"כ צעד שיראו כדרך המנאפים לא כן לר"י דקיי"ל כותה דבעין דוקא הכנסת עטרה, לכן הלריך הבה"ג שיעידו שראו כמב"ש. והי מקום נמי ליישב עפ"י משה"ק צרא"ש שם ביצמות פ"ב על הבה"ג הנ"ל, ממ"ש שמואל: במנאפים עד שיראו כו', דהא י"ל דרק שמואל לשיטתו הוא דקאמר כן דסגי צוה. אמנם באמת דז"א וכמ"ש במכות דף ז' שם: ורבנן הוי לדינא כשמואל וכו', משמע דדינא הכי הוא. אשר ע"כ עלינו לומר כנ"ל דס"ל להבה"ג לחלק בין איסור על צעלה לחיוז העונש ומה"ט דקבלת ההתראה, הא מיתה שפיר י"ל דשמואל לשיטתו גם צלאסור אשה על צעלה ס"ל דסגי בדרך המנאפים, ומשוי"ה הוא דלא קאמר לחלק שם בצ"מ גבי מנאפים גופייהו בין איסור ע"ב לחיוז העונש וכנ"ל ודו"ק כי קלרתי גם צוה. וראיתי צ"מ מהר"מ מ"נ שם סי' ק' שהעדים עוד יותר להסביר ד' הבה"ג הנ"ל, עפ"י מ"ש הפנ"י צ"מ

כתובות דף כ"ב וצקו"א שם בשם הרשב"א ז"ל צ"ח קידושין דף ס"ו, לחזקה ל"מ כי אם למי שמסופק בדבר, צוה אמרינן דהתורה עשה זאת כודאי מחמת החזקה, וצ"ד עונשין וסוקלין על חזקה זו, אבל אם העובר אומר צרי לי נגד החזקה ל"ש גבי לומר שהתורה עשה ספק זה כודאי. ועיי"ש מש"כ עפ"י לבאר טעמא דקרא דכלל עונשי מיתה ומלקות לריך דוקא שיתיר א"ע למיתה ומלקות, משום דאם לא קיבל התראה מלי למימר צרי נגד הרוב ונגד החזקה, והתורה אמרה: ונקי ולדיק אל תהרגו. עיי"ש שמיישב נמי עפ"י קושית התוס' הנ"ל חולין דף ל"ו ע"א דשפיר קטלינן ל"י אף שנשאת עפ"י סימנין, משום שהתרו בו וקיבל ההתראה ודינא קא מיקטל עיי"ש. [וע' ג"כ בפנ"י גיטין דף י"ז מ"ש בה"ג לענין דאינה יכולה לומר אח"כ גרושה אינו למ"ד דס"ל דנאמנת גם שלא בפניו, עיי"ש מ"ש דגם זה הוא משום קבלת התראה] וא"כ לפמ"ש צר"מ ה' א"כ פ"א ה"ט טעמא דסגי בדרך המנאפים, דהוא משום חזקת אורה זו שהערה צוה וכו', וא"כ שפיר י"ל דצוה דווקא צוה התרו בהן וקבלו התראה, דאז שוב אינו נאמן לומר שלא עבר, דלא מהימן נגד החזקה כיון שקיבל עליו התראה, אבל לענין איסור לצעלה צגוונא דלא איתרו צוה שפיר יכולה למימר צרי לה שלא הערה צוה יעו"ש והדבר נחמד. וכבר העירו האחרונים לומר דגם פשטות דברי התוס' כתובות דף ע' ע"א ד"ה מפני מה מטין כן כשיטת הבה"ג, צמ"ש דנהי דה"י ידוע לרבים הוי שהביאה לביתו מ"מ לא ראו כמב"ש שצפני צ"א לא שימש יעו"ש, ומקיימין שפיר דברי הבה"ג מילתא בטעמא.

ג) אשר ע"כ אמינא נמי ליישב משה"ק בהגהת נוצ"י שם סי' י"א על הבה"ג צתתתי ונשאר צ"ע יעו"ש, ראשונה הקשה דלפי טעמא דהנוצ"י ז"ל דהוא משום קבלת התראה, א"כ באשה חצירה לריצ"י לריבין עדים שיראו כמב"ש לדעת הבה"ג, לפ"י יקשה דסנהדרין דף מ"א דפריך: אלא אשה חצירה דמיקטלה לריצ"י הוי משכ"ל ע"ש, ולפ"ד הבה"ג קשה הא צלא"ה נמי לא מצינו אשה חצירה דמיקטלה לריצ"י צ"י, דהא א"א לעדים שיראו כמב"ש כמ"ש במכות דף ז' ע"א דמה"ט לא ה"י נהרג אדם מעולם כ"י יעו"ש. וצמחכח"ר לדידי לק"מ דודאי אפשר ואפשר הוא שיעידו העדים גם ע"ז וממקומו הוא מוכרע, שהרי להדיא כתב הבה"ג כמ"ש הרא"ש ביצמות שם בשמו דלא תלא האשה מצעלה עד שיראו העדים כמב"ש, משמע להדיא דאפשר מיתה, ור"ט ור"ע נמי דאמרי דהוי שואלין את העדים אם ראו כמב"ש, ע"כ ס"ל דזה דבר האפשר, דאי נימא דזה א"א כלל א"כ ע"כ עלינו לומר דלא הצריכה התורה כלל שיעידו עדים ע"ז, והא"ך א"כ אומרים שהיו שואלים כן את העדים והיו פוערים אותם כיון שא"א כלל ודאי דא"ל מה"ת, ע"כ מוכח דאפשר הוא שיעידו העדים גם בכה"ג, אלא כיון שהוא לא שכיח כלל לכן שפיר אומרים שלא היה נהרג אדם מעולם בכה"ג אם היו דורשין וחוקרין את העדים באופן זה וזה פשוט וברור לענ"ד. וממילא יתווסף נמי משה"ק עוד שם בהג"ה מהאי סוגיא דסנהדרין דף מ"א, לדעת הבה"ג איך קאמר שם ר"ח דעדי נערה המאורסה שהחזמו אינן נהרגין מתוך שיכולין לומר לאוסרה על צעלה צאנו, והא כיון דעדים לא אמרו שראו כמב"ש רק בדרך המנאפים, א"כ הא